

Mannimarco, král červů

napsal Horicles

Ó Artaeum [Artájum] požehnané, po růžích voníš stále,
vznosné vížky hledí z výšky, vlahý větřík věje,
jasná zeleň hor tvých líbá zpěněné peřeje.
Věčné jaro nikdy zimě nepředá tu vládu,
ty svou mlhou chráníš domov Psijického řádu,
který moudrou radou poctil císaře i krále.

Dvě stě třicet let, co padli mocní Remanové,
dva studenti nejlepší z řad žáků vystoupili:
první v srdci lásku měl, ten druhý temné síly.
Druhý zvol se Mannimarco a namísto ušlechtilých věd,
volil radši červy, kosti - nekromantský svět.
Zotročoval mrtvé duše, žádal stále nové.

První, Vanus Galerion, děl mu s čistou myslí:
"Zanech těch svých zvrhlých mystik temnoty a noci,
zotročovat mrtvé duše není cesta k moci."
Tak pod věží Ceparah ke svému druhu pravil,
podlý nekromant však dál se zkázou, smrtí bavil.
Studiem těch temných sil chtěl zůstat nezávislý.

Ó posvátné Artaeum, proč nikdo zlo neviděl?
Nekromant byl odhalen, však lehký trest mu dali:
ďábelského Mannimarca z ostrova pryč hnali.
Na pevnině zloduch najde víc duší, než žádá,
,zlého vlka poslali jste do ovčího stáda!
Galerion smutně pravil: ‚Smrt stihne Tamriel!‘

"Víc už o něm nechcem' slyšet," tak mistři mu děli,
z jejich slov však zaznívala lhostejnost a pýcha:
oni že jsou nejchytřejší, jiní ať jsou zticha.
Galerion pochopil, že začíná být spěch:
sám založil svobodný řád, ctný Magický cech.
A tak ostrov opouští, jde, kam srdce mu velí.

Však takových mágů dříve na světě již bylo,
všichni chtěli světu přinést magii, mír a klid.
Nyní však je doba jiná: teď strádá všechen lid.
Tamrielské pouště, lesy, hory, ba i moře,
kam se hneš, tam jasně cítíš hrůzu, pláč a hoře.
Mannimarco zatím střádá věci pro své dílo.

Každý z poblouzněných mágů spoustu věcí sbírá,
sladké jedy z Akaviru svému pánu nosí,
muří nohy, lidskou kůži, krvavé býlí kosí.
Jejich pán pak ve své sluji všechno na prach drtí,
jeho věrní pomohou mu zvítězit nad smrtí:
Mannimarco, Červí král - lišaj, první co neumírá.

Jeho tělo hrůzná stvůra, zmaru ztělesnění,
avšak jméno Mannimarco i mysl je stejná,
oživeným mrtvým stal se, slitování nezná.
Nyní v žilách místo krve koluje mu jed,
s ním získává velkou sílu, mistr temných věd.
Proklatou moc v rukou třímá, nikdo větší není!

Říká se, že Galerion nadal svému kléru,
avšak ta lež pouze věčnou řeku času kalí.
Smutně hleděl, jak děs, zloba jeho soka halí:
"Rytířové lampy věrní, slyšte - nežli zhynu,
musím svrhnout vládu červů, nemrtvých a stínu!"
Pravil, veda síly světla v průsmyk na severu.

Ó ti, kteří tuhle bitvu přestáli a žijí,
o magických zbrojích a čarovných břitech bájí.
"Králi červů" - dí Galerion, než útok zahájí:
"artefakty vydej, pak žij, jak na mrtvé se sluší."
Mannimarco jen se zasmál "Zhyň první - to tě zkuší."
Pak se obě vojska střetla, na život a smrt se bijí.

Vlny ohně, vlny ledu kolem hory dují,
jako dračí oheň blesky na nebi se vrší,
kouzelníci jako lístky z oblohy pak prší.
Nekromanté zase mrtvé k boji sobě křísí,
skolí je však svatý svit, jež bílí volají si.
Proudy krve zvící řeky pole zahalují.

Jako blesk z čistého nebe, jako lví řev náhlý,
jako padá nemocný, když mor ho k smrti schvátí,
tak náhle mág Galerion horu k zemi klátí.
Nemrtví se s mocným rykem do propasti řítí,
jen Červí král na soky své podlým okem svítí.
Avšak už i na něj chmury temný pařát vztáhly.

Oči mu teď rudě planou, bezzubá ústa cení,
s každým dechem zášť a zloba, temnota z něj číší,
zkažený vzduch páchne smrtí, nekromantskou říší.
Nebe nad horou však světlá, úsvit už se blíží,
Mannimarca, červů krále, blízký konec tíží.
V jeho hnátech artefaktů žádných pro něj není.

Tento boj tisíce lidí i mrtvých život stál,
ba i Vanus Galerion sám tu k zemi pad'
a i podlý Mannimarco tehdy zhynul snad.
A zlovolní nekromanti rozprášeni byli,
vítězi se s prokletými věcmi navrátili,
které vlastnil Mannimarco, slavný Červí král.

A tak děti, když se vám stín nad postýlku snese,
víška dřímá, venku není ani živá duše,
luny svítí a nebe má barvu černé tuše,
mrtví když snad klidně spějí navěky a tiší,
když slyšíte kradmé krůčky ťapat po své chýši,
proste bohy, ať Červí král vás nikdy nedotkne se.